

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมาย ความเข้าใจของคนในชาติ ซึ่งเป็นรากฐานของความเจริญในด้านต่าง ๆ และเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นปึกแผ่นความรุ่งเรืองด้านวัฒนธรรมของชาติตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ดังนั้น การถ่ายทอดภาษาไทยให้แก่เยาวชนไทยจึงเป็นหน้าที่สำคัญของสถาบันการศึกษาที่ต้องรับผิดชอบถ่ายทอดให้กับนักเรียน

โรงเรียนประถมศึกษา เป็นสถาบันการศึกษาที่ให้การศึกษาภาคบังคับ จึงมีหลักสูตรภาษาไทยให้นักเรียนได้เรียน โดยมุ่งสอนให้นักเรียนมีทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังมีความภาคภูมิใจในภาษาไทย ซึ่งเป็นมรดกที่สำคัญของชาติ (อัจฉรา ชิวพันธ์ 2531 : 3) ทักษะทั้งสี่อย่างนี้ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญทั้งสิ้นจากการศึกษาพบว่า ทักษะทางการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ขาดที่สุดสำหรับนักเรียน นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข (2522 : 17) ผู้ทำการวิจัยเรื่องลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า "ในบรรดาทักษะวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้แก่ การพูด ฟัง อ่าน เขียน การเขียนนับว่าขาดที่สุด" และสุกชิววงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2522 : 2) กล่าวว่า การเขียนทุกประเภทเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก เพราะการเขียนนั้นเป็นทั้งหลักวิชาและศิลปะ ผู้ที่จะเขียนได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความคิด ความรู้ในด้าน การเขียน และในด้านอื่น ๆ ประกอบกัน ต้องเป็นผู้ที่ฟังมาก อ่านมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันพอสมควร โดยการหมั่นศึกษาค้นคว้าอย่างงานเขียนที่ดีประเภทต่าง ๆ และหมั่นฝึกฝนการเขียนด้วยตนเอง

ร้อยละของเป็นทักษะการเขียนประเภทหนึ่งที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงมีผู้

กล่าวไว้ว่า คนไทยเป็นผู้มีใจรักการทอและเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน ลักษณะความเป็นนักกลอนของคนไทยนั้นปรากฏในบทขับร้องต่าง ๆ เช่น เพลงกล่อมเด็ก เพลงเรือ เพลงฉ่อย เพลงเกี่ยวข้าว เพลงพื้นบ้าน เป็นต้น หรือแม้กระทั่งคำสอน คติเตือนใจ ตลอดจนสำนวนไทยส่วนใหญ่ก็เป็นถ้อยคำที่มีสัมผัสคล้องจองทั้งสิ้น จากการเป็นชาตินักกลอนนี้เองทำให้วรรณคดีของไทยส่วนใหญ่เป็นประเภทร้อยกรองและมีอายุยืนยาวกว่าประเภทร้อยแก้ว ทั้งนี้เพราะร้อยกรองเป็นพาหะของความคิดที่ลึกซึ้งสามารถให้อารมณ์สะเทือนใจได้ดีกว่า (ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรณ 2517 : 34) สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การผูกคำให้สัมผัสคล้องจองกันนั้นทำให้จดจำง่าย สบายต่อการลิ้มเคี้ยว กายกกลอนจึงเป็นเครื่องประเทืองใจชาวโลกและประดับโลก ช่วยชักเอนเวลาจิตใจมนุษย์ให้ประดิษฐ์อันไพเราะก่อให้เกิดความสงบสุขรื่นรมย์ ประทับใจใจอรชรรสทางภาษา

ความนิยมร้อยกรองของคนไทย จะปรากฏให้เห็นในลักษณะของการใช้ถ้อยคำที่สัมผัสคล้องจอง เพราะว่าไพเราะและทำให้จดจำได้ง่าย เช่น การเขียนคำขวัญในวาระหรือโอกาสต่าง ๆ เช่น "ฉัตรระวีงเด็ก หนุยังเล็กโปรดเมตตา" "รู้หน้าที่ มีวินัย อุดมศึกษามีเกิด" "ชีวิตเราสั้นเพราะควันบุรี" "รักต้นไม้ทุกต้นให้เหมือนคนที่เรารัก" การใช้ถ้อยคำคล้องจองเพื่อจูงใจให้โฆษณาทั่ว ๆ ไป เช่น "ทำอาหารไม่ทันใจ ปิ่นโตป่าไผ่ส่งให้ถึงบ้าน" แม้แต่บนรถประจำทาง รถบรรทุกก็มีข้อความคล้องจองให้เห็นอยู่เสมอ เช่น "ห้อยโหนผัดกุดหมาย อันตราหมีทุกนาทีก" "ฉับอีกนิดช่วยค่อชีวิตคนฉับ" "ฉับรถระวีงคน เคนถนนระวีงรถ"

นอกจากนี้ภาษาร้อยกรองในปัจจุบันก็เป็นที่ยอมรับและยกย่อง ดังที่ปรากฏเป็นผลงานประเภทบทประพันธ์สอดเชื่อมที่ทำให้ผู้ประพันธ์ได้รับรางวัลต่าง ๆ เช่น เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้รับยกย่องเป็นกวีซีไรต์ประจำปี พ.ศ. 2523 จากบทกวีเรื่องเพียงความเคลื่อนไหว คมกานต์ คันธนู ได้รับยกย่องเป็นกวีซีไรต์ประจำปี พ.ศ. 2526 จากบทกวีเรื่องนาฏกรรมบนลานกว้าง อังคาร กัลยาณพงศ์ ได้รับยกย่องเป็นกวีซีไรต์ประจำปี พ.ศ. 2529 จากบทกวีเรื่องปติสถานกวีพระสุนทรโวหาร (สุนทรภู่) ซึ่งเป็นกวีที่องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ประกาศให้เป็นกวีดีเด่นของโลก พ.ศ. 2529

จากประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาเป็นสิ่งสนับสนุนว่า ควรจะได้มีการส่งเสริมให้มีการ

สร้างสร้งงานเขียนร้อยกรองให้มากยิ่งขึ้น เพราะลักษณะความเป็นนักกลอนของคนไทย และ ลักษณะของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาคนตรีโดยแท้ มีเสียงสูง เสียงต่ำ วรรณยุกต์เอกโท มีถ้อยคำ มากมาใช้ในการประพันธ์ร้อยกรอง เป็นสิ่งที่เอื้อต่อการส่งเสริมอยู่แล้ว ดังที่ เจือ สตะเวทิน (2518 : 94) ได้ให้ข้อคิดที่ว่า "วิธีการรักษาวรรณคดีของชาติที่ควรก็คือ เราน่าจะแต่ง โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน กันต่อไป แต่ไม่น่าจะแต่งเป็นเรื่องขนาดยาวอย่างพระอภัยมณี เราควรแต่ง เป็นข้อความสั้น ๆ"

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ในด้านวิชาภาษาไทยนั้น ได้เน้นว่าภาษาไทยมีความสำคัญ เพราะเป็นภาษาประจำชาติเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะ และเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมแก่วัยและระดับชั้น เพื่อให้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม อัจฉรา ชิวพันธ์ (2532 : 1-2) กล่าวถึงการเขียนในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นนี้ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนด้วยลายมือที่มีระเบียบ และถูกต้องตามลักษณะของอักษรไทยประเภทต่าง ๆ
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำและรวดเร็ว
3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้จินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดของตน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็น และใช้วิจารณ์งานในการเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล
6. เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักเกณฑ์การเขียนไปใช้ในสัปดาห์ประจำวันได้
7. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียน สามารถสร้างสร้งงานเขียนได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนถึงการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียน

จากการศึกษาเนื้อหาในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 พบว่าลักษณะการเขียนร้อยกรองในระดับประถมศึกษามีหลายรูปแบบเช่น การเขียนคำสัมผัสคล้องจอง กลอนง่าย ๆ บรรยายสิ่งต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ กลอน 4 กลอน 6 กลอน 8 กลอนคอกสร้อย การเขียนนิทานกลอนสั้น ๆ โคลง และกาพย์ยานี 11 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 เป็นการปูพื้นฐานทางการเขียนเบื้องต้น การเรียนเขียนร้อยกรองจึงเป็นไปในรูปของการอ่าน และการเขียนคำสัมผัสคล้องจอง ส่วนนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ที่จะเริ่มต้นเขียนคำประพันธ์ต่าง ๆ ตั้งแต่คำประพันธ์ที่ง่ายไปถึงคำประพันธ์ที่ยากขึ้นตามลำดับของชั้นที่ศึกษาอยู่

ร้อยกรองเป็นส่วนหนึ่งของการเขียนสร้างสรรค์ซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 1-2) ที่กำหนดไว้ว่า "ความคิดสร้างสรรค์นั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงนั้น จะเป็นบุคคลที่มีความคิดอิสระอยู่เสมอ ไม่ตัดสินใจง่าย มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมองโลกในแง่ดี ถ้าครูสามารถส่งเสริมเพิ่มพูนขึ้น ก็จะเป็นประโยชน์ทั้งส่วนตัวนักเรียนและสังคมด้วย" ซึ่งในปัจจุบันการเรียนร้อยกรองของนักเรียนมิได้คำนึงแต่เพียงเรื่องฉันทลักษณ์ เนื้อหาสาระการใช้ถ้อยคำเท่านั้น หากแต่ยังใช้การเรียนร้อยกรองเป็นเครื่องมือที่พัฒนาความมีเหตุผลในตัวเด็ก ซึ่งเป็นการแสดงออกซึ่งสุนทรี และความคิดสร้างสรรค์ของเด็กด้วย ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองจะต้องคำนึงถึงบรรยากาศและสภาพการณ์ นักเรียนจะต้องรู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ เป็นตัวของตัวเอง มีความสัมพันธ์อันดีกับครูและเพื่อน เด็กจะไม่กล้าแสดงออกเลขหากเขาไม่ได้รับความเห็นใจและถูกพ่วงเล็งจากเพื่อน ๆ หรือครูจนเกินไปต้องเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นโดยอิสระ ความสนใจและเอาใจใส่ของครู เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเขียนอย่างสร้างสรรค์ ควรปลูกฝังความช่างสังเกตความมหัศจรรย์และความสำคัญต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันไว้ในตัวเองให้มากที่สุด (กรรณิการ์ พวงเกษม 2531:34) และอุษา ชนอนคราม (2520:3) ได้กล่าวสนับสนุนว่า "ผลงานด้านร้อยกรองของเด็ก คือการแสดงออกทางด้านความคิดสร้างสรรค์อย่างหนึ่ง" และความคิดของแต่ละคนก็จะมีแนววิถีแตกต่างกันไปเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ดังเช่น เมื่อชั้นวรรคแรกว่า "วันนี้ดีใจ" ก็เป็นการทำทนายและเปิดทางให้คิดไป

ได้มากมายหลายเรื่อง ซึ่งเด็กสามารถต่อคนละ 3 บรรทัด ได้ร้อยกรองออกมาแตกต่างกัน ดังนี้
(ศิวกานต์ ปทุมสูติ 2533 : 30)

วันนี้ใจ	ได้ไปทำบุญ
ที่วัดนิกุล	สุขสันต์ใจเฮฮ
	(เด็กชายวัฒนา อยู่หัว ชั้น ป. 5)
วันนี้ใจ	ได้ไปพิชิต
ไปกราบคุณย่า	สุขใจจริงเฮฮ
	(เด็กชายเชิงชาย นรมทศ ชั้น ป. 5)

การเขียนร้อยกรองในระดับประถมศึกษา เป็นลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาเด็กในระดับประถมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง และนั่นการสอนเขียนร้อยกรองในระดับชั้นประถมศึกษา ครูจึงต้องใช้วิธีการช่วย กระตุ้นให้นักเรียนเกิดแนวคิดใหม่ ๆ และสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นการเขียนที่ถูกต้องได้ และยังเป็น การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิด และเปิดใจตัวเองให้ผู้อื่นได้ทราบ การสอนเขียนในแนวนั้นจึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เช่น วิธีการสอนของครู วัสดุของผู้เรียน สื่อการเรียน เพราะถ้าครูผู้สอนขาดแนวความคิดในการผลิตสื่อการเรียน ก็เป็นอุปสรรคในการเขียนสร้างสรรค์ ดังที่ ประเทิน มหาอินทร์ (2519 : 7) กล่าวว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเขียนของนักเรียนบกพร่องได้แก่แบบฝึกหัดที่นักเรียนทำไม่เหมาะสมกับนักเรียน ไม่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง คิน และ เพลอร์ซอนเก (Kean and Personke 1976 : 205) พบว่าโรงเรียนควรเป็นสถานที่ส่งเสริมให้เด็กเขียน ครูผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนที่ดี และรู้วิธีที่จะสอน ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้แก่ นักเรียน ซึ่งการเขียนของเด็กจะสามารถจะเขียนได้ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้านหรือนอกโรงเรียน แต่การพัฒนาการเขียนที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรได้รับจากโปรแกรมการสอนเขียนที่ดีของ

โรงเรียนดังแต่ชั้นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของโรเจอร์ (Roger 1970 : 205) พบว่าโรงเรียนควรเป็นสถานที่ส่งเสริมให้เด็กเขียน ครูผู้สอนควรมีความรู้ โดยการจัดบรรยากาศที่เหมาะสมในการเขียนให้แก่เด็ก และผู้มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนโดยตรงคือ ครู นอกจากนี้ รอย อาร์วิลสัน (Roy R. Wilson 1975 : 139) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการสอนเขียนหรือกรอกรว่า การจัดประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดกิจกรรมที่จัดขึ้นในการเรียนการสอนควรที่จะได้ส่งเสริมให้เด็กที่มีกมลด้านการใช้จินตนาการ และพยายามให้เด็กคุ้นเคยกับท่วงท่าของเสียง ลีลา จังหวะ และรูปแบบของบทหรือกรอกรอยู่เสมอ

การสอนเขียนหรือกรอกรให้ได้ผลดีจึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เช่น วิธีสอนของครู วัสดุของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น แต่เท่าที่ผ่านมา การเรียนการสอนเขียนหรือกรอกรในระดับประถมศึกษาไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร เพราะครูผู้สอนส่วนหนึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องยากเกินไปสำหรับนักเรียนในระดับนี้ และขาดความเอาใจใส่ ความพยายามที่จะค้นหาวิธีสอนใหม่ ๆ ที่จะพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 4) ให้ข้อคิดเห็นว่า "ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุดคือการขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผลและการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า" นอกจากนี้ มัลลิกา พูลสวัสดิ์ (2527 : 56-74) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในการเรียนการสอนวรรณกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายว่านักเรียนไม่มีความสามารถในการถอดคำประพันธ์ แต่งคำประพันธ์ และขาดความสนใจ จึงควรที่จะจัดการเรียนการสอนให้สนุกสนานและให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการเรียนการสอนเขียนหรือกรอกรภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร เพราะเป็นโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนซึ่งมีสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวก และแหล่งวิชาการต่าง ๆ ที่สนับสนุนต่อการสอนรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการสร้างสรรค์งานเขียนหรือกรอกรภาษาไทยด้วย ในการศึกษาเทคนิคการสอนเขียนหรือกรอกร ผู้วิจัยเลือกครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึง 6 เพราะในระดับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนเขียนหรือกรอกรโดยตรง การศึกษาการเรียนและ

ความสามารถของนักเรียนในการเขียนร้อยกรองภาษาไทย ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้นเพราะนักเรียนในระดับนี้เป็นวัยที่กำลังสนใจศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ รู้จักคิดหาเหตุผลมีความคิดฝัน และมีความสามารถในการเขียนมากขึ้น เพราะได้ผ่านประสบการณ์ การเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ มาแล้ว ถ้าเปิดโอกาสจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้แสดงความสามารถสร้างสรรค์งานเขียนร้อยกรอง โดยมีการศึกษาการเขียนและความสามารถในการเขียน ร้อยกรองของนักเรียน ก็จะเป็นแนวทางที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองในระดับ ประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเทคนิคการสอนเขียนร้อยกรองภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา ขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการเขียนและความสามารถในการเขียนร้อยกรองภาษาไทยของนักเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเทคนิคการสอนเขียนร้อยกรองภาษาไทยของครูภาษาไทย การเขียนและความสามารถในการเขียนร้อยกรองภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา ขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. การศึกษาความสามารถของการเขียนร้อยกรอง ศึกษาจากงานเขียนร้อยกรอง ประเภท กาพย์ยานี 11 และกลอนแปด เท่านั้น
3. ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึง 6 และนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2534 ของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การเรียนการสอน หมายถึง เทคนิคการสอนของครูและลักษณะการเรียนของนักเรียน
 ร้อยกรองภาษาไทย หมายถึง ข้อความที่นักเรียนเรียบเรียงร้อยคำให้เป็นระเบียบ
 ความบังเอิญของฉันทลักษณ์ เพื่อสื่อความหมายในการแสดงความคิด ความรู้สึก และจินตนาการสู่
 ผู้อ่านได้แก่ กานท์ธานี 11 และกลอนแปด

การเรียนการสอนเขียนร้อยกรอง หมายถึง เทคนิคการสอนของครูและลักษณะการเรียน
 ของนักเรียน ที่ครอบคลุมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนร้อยกรอง สื่อการสอน การ
 ประเมินผล การส่งเสริมการเขียนร้อยกรองและปัญหาการเรียนการสอนเขียนร้อยกรอง

ความสามารถในการเขียนร้อยกรอง หมายถึง ระดับความสามารถในการเขียนร้อย
 กรองประเภทกานท์ธานี 11 และกลอนแปด ของนักเรียน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่
 สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534

ครู หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึง 6 ในโรงเรียนประถม
 ศึกษาระดับใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. โรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรุงเทพมหานคร มีการจัดการเรียนการ
 สอนที่คล้ายคลึงกัน
2. ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้จาก การตอบแบบสอบถาม และแบบทดสอบของตัวอย่าง
 ประชากรเป็นความจริง
3. การจับกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในการเขียนร้อยกรอง ผู้วิจัยน่าจะแน
 เฉลือที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเขียนร้อยกรองของนักเรียนแต่ละคน มาพิจารณาแบ่งกลุ่มตาม
 เกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

ระดับคะแนน	กลุ่ม
80 - 100	เก่ง
60 - 79	ปานกลาง
ต่ำกว่า 60	อ่อน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองในระดับประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมและอนุรักษ์งานเขียนร้อยกรองไทยให้คงอยู่สืบไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย